

Moet er nog zand zijn?

Dit boek is een nood- en wanhoopskreet én een litanie, een klaaglitatie omdat er ook immens veel te klagen is: er vallen immers door de islam (de religieuze en de culturele) onnodig veel (mentale en fysieke) slachtoffers omdat het Westen de ware aard van dat supremacistische systeem niet wil (h)erkennen en vooral misschien omdat de reële empathie met degenen die het juk van de islam ondergaan danig klein is. Krokodillentranen, knuffelbeertjes, waxinelichtjes en stoere taal bij elke terroristische act genoeg, al dan niet gelardeerd met Lennons *Imagine*. Dat moslims ook elkaar al veertienhonderd jaar de kop inslaan en uitmoorden is daarbij een fait divers. En de nieuwe wetten die eraan komen om het internetverkeer eendimensionaal te censureren laten niet veel goeds verhopen voor degenen die islamkritisch zijn... Daarom wordt een boek als dit misschien uiteindelijk het laatste bolwerk van vrijheid.

In dit werk wordt uitgelegd waarom dat zo is. Het is ook een nood- en wanhoopskreet omdat de intellectuele kaders van waaruit men de huidige malaise met betrekking tot het systeem islam kan verklaren zeker niet ontbreken maar wél angstvallig worden vermeden, en dat vindt zijn basis in vele elementen: psychologische, politieke, demografische en culturele. Men zou zelfs kunnen opmerken dat de Arabisch-islamitische mentaliteit (met Bedoeïenensubstraat) van schuldig stilzwijgen, paranoia, desinformatie, mentale stilstand en 'blaming the victim', zoals in de 15de eeuw al ten dele werd opgetekend door de historicus al-Maqrizi, stevig heeft postgevat in de westerse *mind*, want er zit geen beweging meer in dit denken, noch in het Arabische noch in het westerse discours: het politiek correcte is het heersende discours en kritiek erop wordt minachtend afgedaan als populisme. Discussie gesloten. Het algemene gevoel dat in de 15de eeuw heerste ten opzichte van de adel, namelijk dat die niet geïnteresseerd was in de verdediging van Europa tegen de Turken, vindt zijn vervolg in de dagelijkse *verharmloosung* van de islam door

de elites, waarbij links en rechts een duivelspact zijn aangegaan waarbinnen de werkers in het veld van het eerste én het laatste uur vermorzel worden. Men zet met een zekere arrogante frivoliteit de toekomst van Europa op het spel, daarbij vergetende dat de islam altijd wint.

It's the islam, stupid. Daarom is de waanzin die dit wettische en onmenselijke systeem in zijn kern bevat via een nieuw soort stockholm-syndroom ook overgeslagen op de westerse elites en men kan hun kokette en in wezen lichtzinnig-gedachteloze uitspraken ter zake slechts kwalificeren als opportunistisch maar gevaarlijk gebral. Ze kennen de islam niet maar ze volgen het uitgesleten rozig-oecumenische pad van het al dan niet christelijk geïnspireerde humanisme, ook al worden in de mohammedaanse regio's christenen en ongelovigen met bosjes vermoord. Of ze worden er verdreven en vinden bij ons tot hun grote verwondering dezelfde islammentaliteit terug die ze bij hen ontvlucht waren. De dialectische onderscheidingen die men in het Westen wil aanbrengen in wat voor 'analyse' doorgaat, brengt hen ertoe zichzelf te suspen met de gedachte dat dit de slechte islam is, en daarvoor hebben ze heel wat namen bedacht: fundamentalisme, extreme islam, salafisme, islamisme, jihadisme, en ga zo maar door: de cognitieve dissonantie is huiveringwekkend. Men komt dan terecht in een situatie waarin iemand die doodsbedreigingen meldt door moslims van islamofobie wordt beschuldigd, zoals in het Verenigd Koninkrijk, waar de bescherming van de islam surreële vormen aanneemt. Zoiets had Kafka misschien kunnen bedenken. Die wordt vandaag beschouwd als iemand die voorvoelde wat te gebeuren stond en we huiveren bij wat de hoofdpersonen in de romans *Het Slot* of *Het Proces* overkomt. Vandaag huiveren nog slechts enkelen bij deze processen, ook al komen ze duizendvoudig voor omdat de aanklager van de misdaad wordt gestraft en de misdadiger met rust gelaten.

De gewenning ten opzichte van de dagelijkse tegemoetkomingen aan de islam en zijn dwingende grillen is groot en het taboe dat op bepaald onderzoek rust in verband met bijvoorbeeld criminaliteit en islam of op de werkelijke betekenis van bepaalde begrippen in die politieke theologie is immens. De tijd dat iemand als Alexis de Tocqueville of een antropoloog als Claude Lévi-Strauss over de islam op een onbevangen manier kon schrijven, ligt al heel wat decennia achter ons. Alvorens in 1841 naar Algerije te vertrekken maakte Tocqueville vanaf 1838 een se-

rieuze analyse van de eerste achttien soera's van de islam. Zijn conclusies waren niet mals, en zoals altijd zéér doordacht ("alles wat naar oorlog verwijst is erg gedetailleerd, alles wat naar ethiek verwijst, is algemeen en verwarrend"). Hij zag de islam als een erg gevaarlijk systeem. Wie de 'Indische' roman *De stille kracht* (1900) van Louis Couperus leest, merkt allengs dat de auteur de islam als 'zwarte macht' ziet. Hij zet dat negatieve af tegen de (positieve) Chinese inbreng in dat land. In het nieuwe orwelliaanse taalgebruik zouden Tocqueville, Lévi Strauss en Couperus als islamofoben (of erger!) bestempeld worden. Aan Camus' werk kan men aflezen hoe verkeerd intellectuelen meestal zijn als het over de islam gaat. Zo merkten luitjes als Sartre en zijn bende bijvoorbeeld niet hoe de Algerijnse vrijheidsstrijd doordrenkt was van de islam. Die was al 'un vecteur de résistance' sinds 1830, maar de sartrianen wilden het niet zien, net zoals ze nu nagenoeg hetzelfde fenomeen niet onder ogen willen zien.

Na het (onwelgevallige) onderzoek zoveel jaar geleden van criminologe Marion van San bleef het ook héél stil. Ondertussen werd de modale man of vrouw jarenlang mentaal onverdoofd geslacht door de gebiaste media en de alfawetenschappers, meestal rode of groene kinderen, die geen wetenschappelijke artikelen meer publiceerden maar preken vanop de nieuwe islamkansel. De Pools-Britse socioloog Stanislaw Andreski had in 1972 al gewaarschuwd voor de vele sociologische rimram en voodoo die werd gepubliceerd en betitelde zijn vak als "sorcery", de tovenarij van de moderne tijd. En de Franse politiek filosoof Philippe Bénéton sprak in verband met zijn vak over 'le fléau du bien', de gesel van het goede. Vandaag is deze postmoderne tovenarij in de vorm van de bezwerende geschriften van de politiek correcten alleen maar gevaarlijker geworden omdat ze gewone mensen inquisitorisch aanpraat dat ze racisten of islamofoben zijn. De geavanceerde liberale maatschappijen van nu reproduceren met allerlei trucs de vergissingen van het socialisme: alles veranderen en beheersen, niet van de economie ditmaal maar van de menselijke verhoudingen. Daartoe dienen onder meer die alfawetenschappen: die moeten de geesten stroomlijnen zoals het socialisme dat vroeger wilde, op een autoritaire manier. Daarom is dit boek een opluchting: het geeft feiten, honderden feiten en wie daarin geen patroon kan zien lijdt aan cognitief dissonant gedrag. Het brengt me bij de vele lezingen die ik hield.

In de 182 lezingen die ik op twee jaar tijd voor allerlei organisaties uit het veld verzorgde, kwam altijd naar voren dat men maar beter zijn mond kan houden als het moslims betreft, hoe schrijnend de verhalen ook waren en hoe wanhopig de mensen ook. Twee zaken vielen me daarbij op: sommige islamofielen zijn zo verblind dat ze, indachtig de soritesparadox, niet meer kunnen of willen inzien dat een eindig maar groot aantal elementen die haaks staan op het bekende of erop ingrijpen, een transformatie van dat bekende kunnen veroorzaken. Of hoe opeenvolgende kleine veranderingen grote gevolgen kunnen hebben. Als ik dan vraag vanaf hoeveel duidelijke elementen met betrekking tot moslims en islam iemand een patroon zou kunnen waarnemen dat naar iets groters verwijst – in ons geval de islamisering van Europa (gefaciliteerd door de EU) – blijft het meestal oorverdovend stil. Inderdaad, de oorspronkelijke soritesparadox gaat uit van de onschuldige vraag “wanneer is iets een hoop zand?” Vanaf hoeveel korrels? Mutatis mutandis: vanaf hoeveel aangedragen elementen ziet men het patroon van islamisering? Wanneer wordt of is een samenleving geïslamiseerd? Het is voor iedereen verschillend, maar op een bepaald moment is iemand in de mogelijkheid een patroon te zien, anders zou wetenschappelijk denken niet mogelijk zijn. Wie bijvoorbeeld weet dat sinds *nine eleven* (2001) wereldwijd ongeveer 33.000 islamterreuraanslagen hebben plaatsgevonden, kan dat nog altijd proberen te minimaliseren. Wie elke dag (zij het maar oppervlakkig) de islam via het nieuws aan het werk ziet (via de beelden van de vele aanslagen, of via zeurende islamitische eisen, of via *human interest*-dingetjes inzake islam die dan op een oecumenisch-drammerige manier worden gebracht), kan zich misschien beginnen afvragen of er – ik druk me voorzichtig uit – met deze als religie vermomde ideologie geen probleem zou kunnen zijn. Dat zovelen vandaag nog altijd geen patroon zien, kan dan ook alleen maar worden verklaard uit onwetendheid, onwil, angst, groepsgedrag, het stockholmssyndroom, de indoctrinatie met de nieuwe politieke theologie van het multiculturalisme, het opspelen van cognitieve dissonantie, uit een heimelijk verlangen om bij de sterkste te horen, of een mix van dit alles. Mocht wetenschap zo te werk gaan met de islam als de media atque academia, we kwamen geen stap meer vooruit. Dit boek is dan ook een soort compendium met ontzettend veel feiten en overzichten. Daaruit kan de lezer zijn of haar gevolgtrekkingen maken. Maar de feiten zijn de feiten.

Een tweede zaak die me bij mijn lezingen opviel, waren de vele schrijvende verhalen uit het veld. Die treurnis zou helaas een nieuw boek kunnen vullen. Opvallend is echter het verbijsterende gebrek aan empathie van het establishment met de slachtoffers van de islam. Verplaats u even in dat stokoude besje dat door moco's van haar tasje beroofd werd, daarbij hard terecht kwam, een en ander brak, daardoor een jaar moest revalideren en daarna haar huis niet meer uit durfde. Dat zijn geen incidenten, dat zijn drama's, niet alleen voor deze oude vrouw maar voor haar familie en kennissen, en uiteindelijk voor de hele samenleving, die uiteengerukt wordt. Wie brengt daarvoor compassie op? Of de leerkracht die ziet wat er misloopt met moslims en niets durft te zeggen omdat hij anders ontslagen wordt. Of de verpleegkundige die de waanzin van het mohammedanisme elke dag ostentatief bezig ziet en met haar verhaal niet weg kan bij haar directie (dat is immers een stroperige laag die je opzuigt en waarbij men ter plaatse trappelt). Achter alles dus wat u in dit boek als feitelijkheid leest, zit een verhaal, maar dat wordt in de media nooit verteld. Die hebben alleen begrip voor het reuren en zuigen van de islam en zijn aanhangers, die ons haten omdat we goed doen en omdat ze zich via hun permanente en instrumentele slachtofferschap wentelen in 'l'empire du traumatisme' (Didier Fassin). Links heeft paradoxalerwijs alleen medelijden met de sterkste, ook al gedraagt die zich graag als de zwakste. De islam immers heeft een testosteronidentiteit. De zwakke, in dit geval de modale burger, wordt door links gezeseld en voorgesteld als de sterke terwijl hij zich – kop-in-kas – niet kan verdedigen tegen de valse aantijging een halve of hele racist te zijn. 'La démocratie compassionelle' (Myriam Revault D'Allonnes) bestaat alleen voor invasieve exoten en hun fanatieke overwinnaarsysteem maar blijkbaar nooit voor fatsoenlijke autochtonen. Het is de perverse modus operandi van de 'deughegemonie' die de geest ontregelt en via semantische verwarring het gezond verstand uitdaagt.

Dit boek verschaft de met veel feiten gelardeerde achtergrond om de vele 'multiculturele' drama's te begrijpen die elke dag weer plaatsvinden en die bijna als vanzelfsprekend aan de islam gerelateerd zijn. Het is de getuigenis van een vrije geest die de compassie en empathie, die bij de elites op een wrede manier ontbreken, wél opbrengt. Het navrante is dat in de waanzinnige 21ste eeuw juist de aanklager van het kwaad gedemoniseerd en gestigmatiseerd wordt. In onze tijd staat het Gandhi-senti-

ment voorop, een wat verwarde man die van oordeel was dat men zich niet tegen de nationaalsocialisten mocht verzetten. Daardoor wordt zo-wat alles geperverteerd, op zijn kop gezet. In haar bijna gelijknamige boek over de “waanzinnige veertiende eeuw” sprak de Amerikaanse historica Barbara Tuchman over de ravage van de pest en de honderdjarige oorlog.

Voltaire sprak over de intolerantie als de ziekte van het katholicisme. Sam van Rooy heeft het over “la maladie de l’islam”, zoals de Tunesische dichter Abdelwahab Meddeb het noemt. Het is inderdaad het patroon van een ziekte die hij heeft geschetst. Wie dit boek heeft gelezen kan niet voorbij aan de soritesparadox. Betracht u de ongemakkelijke waarheid en gelooft u dus Cassandra (hadden de Grieken dat maar gedaan!), of blijft u liever ter plaatse met de kop in het zand?

Wim van Rooy